

tovább, de egyszercsak Vereckei réműlt kiáltása metszette át a nevető zenebonát :

— Eresszétek el! . . . Eresszétek el! . . .

Akkor egyszerre a réműlet ült a nevető gyerekarcokra és hanyatt-homlok futottak a város felé, élükön a jajveszékélő vitéz gárda-kapitánnyal.

Ez volt a császáriak ufolsó megfutamodása . . . És Rinaldó, a kis rablóvezér elkékült mosollyal csüngött a lámpavason fennakadva . . . De . . .

De, áldjon meg az Isten kedves jó öreg Degec bácsi, hogy neked annyira kellett az a kötél! . . . Áldja meg az Isten öreg futó lépéseidet, melyek zaja nem veri fel többé a békésvári temető csendjét, mert a járásod, a hangod, a képed, azzal a veres cseréppipával a szádban már csak a multba járó emlékezésé. De áldjon az Ég, hogy korán odaértél! . . . Legyen szent a halóporod ott a békésvári temetőben, hogy lesbeálltál a köteled miatt és megmeredt benned a bosszú, mikor megláttad a kis Rinaldót felakasztva és lerántottad. Lehajoltál és hallgattad a kis «rablóvezér» szívverését és örültél és lelkendeztél, hogy volt még benne egy kis élet . . . Életre simogattad, felcsókolgattad, akácillatú levegőt ráztál belé . . .

És akkor is eltört egy díszeskúpakú cseréppipád . . .

De nem bántad meg soha, mert egy valódi selmeci tajtékot kaptál ajándékba a csendőröktől, rablóktól, a Vereckei által összegyűjtött krajcárokon.

Rinaldó adta át a templomkertben . . .

A KAKUK.

*Fent a felhő szállt, futott,
játszottak a kakukok,
messziről hallottam őket,
a szőlő közt kergetőztek.
Egyik felszállt a meggyfára,
másik meg a szilvafára,
míg a harmadik madár
hirtelen hintánkra szállt.
Csöndes volt a kert, eső
utáni friss levegő,
a fűszál csöpp tornya épült,
reszketett a csöndességtől.
A hintán egy pillanatra*

*nézett a lenyugvó Napra,
hosszú farka illegett,
futottak a jellegek.
Úgy repült elő egy fából,
mint szobánkban az órából,
a hangja is ugyanaz volt,
csak olyan tündéri nagy volt.
Csak egy pillanatra láttam,
az ilyen nem tart soká,
júniusi délután volt,
színeit fonta a nyár.
Kétfelé nyílt szürke szárnya
és visszarepült egy fába.*

Gulyás Pál.